

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobkyně: **I. E.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2011 č. j. OAM-227/ZA-14-ZA09-2010, t a k t o :

- I. **Žaloba se v té části, ve které žalobkyni nebyla udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13 , § 14 a § 14b zák. č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, z a m í t á .**
- II. **Rozhodnutí žalovaného se v té části, ve které žalobkyni nebyla udělena mezinárodní ochrana dle § 14a zák. č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- III. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

-2-

- IV. Ustanovenému zástupci Mgr. Michalu Solichovi se přiznává odměna v částce 5.760,-Kč, která bude vyplacena z prostředků Krajského soudu v Hradci Králové ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í :

Žaloba projednávaná krajským soudem mířila do v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného ve věci neudělení mezinárodní ochrany § 12, § 13 § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen zákon o azylu). Správní orgán při něm vycházel z přednesu žalobkyně, která uvedla, že je státní příslušnicí Nigérie, beninské národnosti a před odjezdem ze země žila v Lagosu. Je křesťanského vyznání, žádného stupně vzdělání nedosáhla a nikdy nebyla členem žádné politické strany či hnutí, právě tak nikdy v minulosti a době současné neměla problémy se státními orgány a nebylo a není proti její osobě vedeno trestní řízení. Zdravotní stav označila v zásadě za dobrý. Nigérii opustila 7. 6. 2010 z důvodů chování své tety vůči její osobě. Vysvětlila, že po úmrtí rodičů si ji vzala k sobě do Lagosu teta, které pomáhala v restauraci a nutila navíc žalobkyni i k prostituci. Když se rozhodla odmítnout poslušnost, teta ji popálila na ruce a vyhrožovala zabitím. Žalobkyně proto z domu utekla, pobývala na ulici, kde ji pomoc nabídl neznámá bílá žena. Ta měla dle přednesu žalobkyně obstarat veškeré doklady potřebné k vycestování z Nigérie a žalobkyni doprovázela až do České republiky, kde ji zanechala bez dokladů a opustila. Ochranu v Nigérii nehledala, neboť by ji státní orgány nebyly schopny poskytnout. Stejně tak si neuměla představit přestěhování do jiné části země. Návrat zpět není reálný z důvodů ohrožení jejího života ze strany příbuzné. Správní orgán na pozadí informací o zemi původu v rozhodnutí objasnil své úvahy a závěry, pro které nebylo lze shledat v příběhu žalobkyně azylově relevantní důvody.

Žalobkyně včasnou žalobou namítla pochybení správního orgánu, který nedostatečně a nesprávně vyhodnotil opodstatněnost důvodů jejího odchodu z Nigérie. Znovu popsala své problémy s tetou a způsob opuštění země. Objasnila, že pomoc v zemi původu nehledala, neboť o žádné dostupné pomoci nevěděla a místním orgánům a policii nedůvěřovala. Tím, že správní orgán nedostatečně objektivně vyhodnotil informace poskytované samotnou žalobkyní a jejímu příběhu nadřadil obecné informace o zemi původu, porušil § 2. § 3 a § 50 správního řádu. Trvala tak na zrušení rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný reagoval na obsah žaloby a v něm uvedených žalobních námitek podrobným vyjádřením ze dne 12. března 2012, ve kterém nejprve zopakoval důvody žalobkyně a její příběh, který ji vedl k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany včetně konstatace žalobních námitek. Jejich důvodnost nicméně popřel s tím, že v průběhu správního řízení nedošlo k žádnému porušení některých ustanovení správního řádu. Odkázal na obsah správního spisu, konkrétní informace sdělené žalobkyní, které posléze vyhodnotil na pozadí informací o zemi původu. Připomněl, že žalobkyně se v zemi politicky neangažovala a jediným důvodem odchodu žalobkyně z Nigérie byly její problémy s tetou, obava z pokračování v tvrzeném násilí vůči osobě žalobkyně (bití a nucení k prostituci), což nesouvisí s taxativně vyjmenovanými důvody pro možnost udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Připustila, že pomoc od policie či jiných kompetentních orgánů své země nehledala. Z informací o zemi původu nicméně vyplývá, že v Nigérii působí na místní, národní i federální úrovni řada orgánů poskytujících pomoc obdobně postiženým ženám, jejichž služeb mohla žalobkyně využít. Stejně tak správní orgán poukázal na informace zjištěné ve vztahu k policejním složkám, kdy na řadě policejních stanic v Nigérii již působí policisté specializující se na lidská práva. Konečně se otázku násilí na ženách snaží v posledních letech řešit i sama nigerijská vláda, takže neponechává veškeré aktivity na nevládních organizacích (Informace MV Velké Británie a Dánské imigrační služby ze dne 29. 10. 2008). Správní orgán znovu zopakoval, že žalobkyně měla možnost své problémy řešit za pomoci kompetentních orgánů své země, této možnosti nevyužila a bez dalšího zvolila vycestování z Nigérie tak, jak by bylo lze předpokládat a jak předjímá rovněž Nejvyšší správní soud v Brně ve své rozhodovací praxi, např. v rozhodnutí ze dne 11. 3. 2001 sp. zn. 6 Azs 8/2003. Po vyhodnocení dostupných informací včetně zpráv obsažených v Infobance ČTK správní orgán posoudil, že žalobkyni v návratu do Nigérie nic nebrání, ze strany státních orgánů jí nehrozí za podání žádosti o azyl v jiné zemi žádný postih a navíc se Nigerijská federativní republika nenachází ve válečném stavu ani na jejím území neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyni za vážnou újmu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Vyslovil přesvědčení, že žaloba není schopna zpochybnit správnost jeho rozhodnutí a trval na jejím zamítnutí.

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou, projednal soud žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu obou stran a to v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. V mezích vytčených žalobními body (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) poté napadené rozhodnutí přezkoumal.

Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nespĺňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

-4-

Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Soud po prostudování spisového materiálu uvádí následující ověřená fakta: správní orgán při svém rozhodování vycházel zejména ze žádosti žalobkyně ze dne 16. 6. 2010, z obsahu dvou pohovorů uskutečněných dne 30. 6. 2010 a následně 25. 11. 2011. K projednávanému případu si správní orgán obstaral informace vztahující se jak k zemi původu žalobkyně, tak cíleně k jí tvrzenému problému tzv. domácího násilí. Jednalo se o tyto zprávy: Informace MV Velké Británie ze 14. 4. 2009 Směrnice pro posuzování žádostí o azyl, Informace MZ USA z 11. března 2010 Nigérie - Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2009, Informace MZV ČR ze dne 27. listopadu 2006 č.j. 306986/2006-KO/5 obsahující postup při žádosti o vstupní vízum do České republiky za zastupitelském úřadě v Abudji, Informaci téhož zdroje ze dne 16. března 2010 č. j. 98318/2010-LPTP zaměřenou mimo jiné rovněž na možnost vnitřního přesídlení, legálního vycestování ze země a návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu zpět do Nigérie, Informaci MV Velké Británie a Dánské imigrační služby z 29. října 2008 zaměřenou na možnost vnitřního přesídlení žen a zacházení s neúspěšnými nigerijskými žadateli o azyl vracejícími se do země, Zprávu o zemi MV Velké Británie z 15. ledna 2010. Tyto informace doplnil správní orgán o informace obsažené k Nigérii v databázi ČTK. Hlavní časový sled informací končil zprávou z 5.května 2011, přičemž správní orgán doplnil penzum informací ještě o dvě aktuálnější zprávy, konkrétně o zprávu s datem 14. ledna 2011 a s datem 16. května 2011. V první zprávě se hovoří o tom, že prezidentské a parlamentní volby mohou v zemi vyvolat etnické konflikty, druhá zpráva hovoří o zjevných násilnostech právě v souvislosti s prezidentskými volbami, kdy mělo být během tří dnů při násilnostech zabito nejméně 800 lidí a asi 74.000 lidí bylo dle údajů nigerijského Červeného kříže nuceno opustit svoje domovy.

Následně se krajský soud bude věnovat příběhu žalobkyně, která důvody svého odchodu z Nigérie zmínila ve své žádosti a poté v konaných pohovorech. Lze konstatovat, že příběh žalobkyně v zásadě sám o sobě složitý není – žalobkyně v něm popsala, že z ekonomických důvodů školu nenavštěvovala, je křesťanka a ve své zemi se nikdy politicky neangažovala. Rovněž tak neměla žádné problémy se státními orgány své země. Jako sirotek odešla bydlet ke své tetě do Lagosu, která ji využívala pro svou živnost, byla na žalobkyni hrubá a nutila ji k prostituci. Žalobkyně připustila, že pomoc se řešením svých problémů nehledala ani u policie ani u žádného dalšího orgánu či organizace. Rovněž tak se s problémy nesvěřila ani v kostele, kam docházela, neboť tam nikoho neznala. Po útěku od tety potkala neznámou bílou ženu, která jí zajistila veškeré formality pro vycestování do České republiky. Návratu zpět se obává, neboť by pokračovala násilí ze strany tety.

Krajský soud tedy vyhodnotil příběh žalobkyně na pozadí informací cíleně shromážděných správním orgánem k danému případu a ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že v projednávané věci nedošlo k naplnění azylově relevantních důvodů. Žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, které by umožnily přijmout závěr, že v zemi vyvíjela činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, v platném znění. Naopak zcela spontánně potvrdila své apolitické postoje. Stejně tak ovšem nemohla být její žádost úspěšná ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu a to přesně z týchž důvodů, kterými správní orgán obhajoval v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí svůj negativní závěr v dané otázce. Z obsahu cílených informací z různých věrohodných informačních zdrojů lze dovodit, že žalobkyni nic nebránilo v možnosti obrátit se se žádostí o pomoc a ochranu jak na příslušníky policie, tak na nevládní a konečně i vládní organizace specializující se na pomoc ženám, na nichž je pácháno násilí. Nelze přehlédnout, že v Nigérii působí několik nevládních organizací zaměřených na řešení ženských otázek a problémů, které jsou sdruženy v koalici LACVAW (Legislative Advocacy Coalition on Violence Against Women). Konkrétní organizace včetně jejich názvu a rozsahu působnosti podrobně vypsali správní orgán na straně čtvrté přezkoumávaného rozhodnutí. Kromě toho se v Informaci MV Velké Británie a Dánské imigrační služby ze dne 29. 10. 2008 podává, že otázku násilí na ženách se v posledních letech snaží rovněž řešit i nigerijská federální vláda. Od roku 2007 funguje v Abuji útulek provozovaný federálním ministerstvem pro ženské záležitosti a sociální rozvoj. Rovněž tak se ministerstvo snaží zvýšit informovanost o existenci svého útulku mezi policisty a dalšími státními orgány, které mají garantovat dodržování zákonů. Policisté jsou postupně proškolení v problematice domácího násilí a to za podpory Rozvojového programu OSN a Národní komise pro lidská práva. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobkyni se k zemi původu skýtaly reálné možnosti pro řešení jejich soukromých problémů, jmenovaná žádnou z daných cest nevyužila a zvolila rovnou vycestování z Nigérie bez toho, aniž by se alespoň pokusila ověřit, zda-li jí bude afektivní pomoc poskytnuta.

Ve smyslu obsahu § 13 zákona o azylu žalobkyně ve své žádosti nepřednesla informace, které by správnímu orgánu umožňovaly a současně jej zavazovaly k podrobnějším úvahám ve smyslu daného ustanovení. Ostatně tento výrok, resp. jeho správnost nebyla ani součástí žalobních námitek.

Za zákonné a shromážděným informacím odpovídající považuje krajský soud na rozdíl od přesvědčení žalobce i neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu, tedy tzv. humanitárního azylu. Bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu dává v tomto směru celkem jasnou odpověď na otázku, kdy je namístě uvažovat o udělení humanitárního azylu a v jakém rozsahu je soud oprávněn přezkoumávat závěry správního uvážení žalovaného o jeho neudělení. Rozhodnutí správního orgánu, v němž bylo použito správního uvážení (§ 14 tzv. humanitární azyl), může soud přezkoumat jen po formální stránce a po věcné stránce pouze v tom směru, zda správní orgán nepřekročil meze stanovené správním uvážením. Soud uvážil, že

rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. Správnímu orgánu byl znám zdravotní stav žalobkyně, která souhlasila s vyžádáním si zprávy o jejích zdravotních potížích od ošetřujícího lékaře, ve které se žádné závažné či život ohrožující zdravotní postižení žalobkyně neobjevilo. Správní orgán měl v tomto směru dostatek podkladů (konkrétních zpráv a informací – přesně citovány v napadeném rozhodnutí a to i od samotné žalobce, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit) pro rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu a posoudil neudělení azylu podle tohoto ustanovení v mezích stanovených zákonem.

K tomuto krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55 (Ej 174/2004), ve kterém se uvádí: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.*“

Jiný závěr ovšem krajský soud učinil k té části výroku rozhodnutí, která se vztahuje k ust. § 14a, když skutečnosti pro úvahy ve smyslu § 14b zákona o azylu činěny nebyly, tedy k otázce návratu žalobce do Nigérie tak, aby případnou realizací návratu nedošlo k porušení zásady non-refoulement.

Žalovaný při posuzování otázky návratu logicky vycházel ze znění zákona, kdy se dle § 14a odst. 1 zákona o azylu doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

-7-

Krajský soud se tak při posuzování této otázky zabýval především tím, zda-li správní orgán respektoval zásadní požadavek na objektivitu (věcnou i časovou) informací o zemi původu tak, jak předpokládá ve svém rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 – 71 Nejvyšší správní soud v Brně. Ten konstatoval, že *„při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“*

Při studiu spisového materiálu a úvahách ve vztahu k otázce bezpečného návratu krajský soud nepřehlédl, že rozhodnutí bylo vydáno dne 11. 11. 2011, přičemž informace obsažené v databázi ČTK, které mají reagovat na aktuální vývoj situace v té které zemi, skončily zprávou ze dne 5. 5. 2010. Je pravdou, že správní orgán doplnil dva další informace této informační instituce a to zprávy ze dne 14. 1. 2011 a 16. 5. 2011. A právě v obou těchto zprávách je – v té první v náznaku pochybností a v té druhé už zcela jasně – zachyceno násilí, které se vyhrlo v souvislosti s volbami v Nigérii. Časově poslední zpráva hovoří o stovkách mrtvých osob. Tuto informaci tedy učinil správní orgán součástí důkazního materiálu, nicméně v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí s ní žádným způsobem nepracoval a nevyhodnotil její obsah. Krajskému soudu je z jeho úřední činnosti i z obecně dostupných informačních zdrojů známo, že situace v Nigérii není stabilizovaná a některá média dokonce hovořila o hrozbě vypuknutí občanské války. Jestliže výše uvedené problémy objektivně existovaly v době rozhodování správního orgánu, bylo jeho povinností na obsah jím shromážděných zpráv reagovat v odůvodnění svého rozhodnutí a objasnit, proč i za dané bezpečnostní situace považuje návrat žalobkyně za reálný. Z obecně dostupných a stranám sporu známých informací uveřejňovaných ve sdělovacích prostředcích lze vysledovat, že se po prezidentských volbách v dubnu 2011 významně zhoršila bezpečnostní situace v Nigérii a média ji na počátku roku 2012 dokonce popsala tak, že Nigérie upadá do osidel svaté války. Současně je pravdou, že stav permanentního napětí a násilí je znakem charakterizujícím bezpečnostní situaci v Nigérii po dlouhou dobu, ovšem v průběhu loňského roku a počátkem roku 2012 zřejmě dochází k další eskalaci výrazných problémů.

Krajský soud ostatně považuje jím zvolený postup, tedy doplnění dokazování žalovaným ve smyslu posouzení podmínek § 14a zákona o azylu s ohledem na soudem jasně formulovaný závěr k otázce neudělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14 a § 14 b zákona o azylu, za řešení odpovídající zjištěným okolnostem případu a navíc časově nejméně náročné. V dalším řízení bude namíste obstarat si jak aktuální, tak i cíleně a pro daný případ konkrétně zaměřené informace k otázce reálně bezpečného návratu žalobce do země původu. Z obecně dostupných informací o Nigérii vyplývá, že bezpečnostní situace v zemi rozhodně příznivá a stabilní není, a proto bude zapotřebí vyhodnotit otázku návratu žalobkyně na opravdu časově i věcně aktuálních podkladech o Nigérii. Při hodnocení této otázky vycházel z úvah obsažených v rozsudku Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 21. 3.

2006, č. j. 2 Azs 75/2005 - 75, rozsudek ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 23/2007 - 64. Konstatoval, že „Ačkoliv obecně platí, že kasační správní soudy přezkoumávají rozhodnutí vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), judikatura zdejšího soudu umožňuje v případě, že hrozí porušení zásady non-refoulement (např. podle čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků - z pohledu azylu, nebo podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod – z pohledu doplňkové ochrany) dát přednost mezinárodním závazkům a uvedené pravidlo soudního řádu správního neaplikovat. K takovému kroku by měl přistoupit ten orgán, který se dozvěděl o existenci skutečností implikujících možné porušení zásady non-refoulement (srov. citovaný rozsudek č. j. 9 Azs 23/2007 - 64).“

Za dané situace krajský soud rozhodnutí žalovaného s ohledem na dílčí důvodnost vznesených námitek ve smyslu nedostatečně zjištěného skutkového stavu s přihlédnutím k nestabilní bezpečnostní situaci v Nigérii zrušil pro vady řízení a věc tak vrátil žalovanému k dalšímu projednání (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.). Žalovaný doplní dokazování o aktuální informace týkající se reálné možnosti bezpečného návratu žalobkyně do země a o žádosti opětovně rozhodne. Odstranění, resp. doložení zjištěných vad týkající se aktuální bezpečnostní situace v Nigérii vyžaduje zásadnější doplnění dokazování o cíleně zaměřené informace na situaci v Nigérii, pro které má správní orgán s ohledem na charakter svého působení rozsáhlejší a kvalitativně nepochybně lepší možnosti nežli samotný soud.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Z části žalobou úspěšná žalobkyně náhradu nákladů řízení nepožadovala.

Ustanovený advokát požadoval odměnu za dva úkony právní služby a s tím související paušální odměnu. Konkrétně se jednalo o tyto úkony: a) převzetí a příprava zastoupení; b) doplnění žaloby. Krajský soud proto ustanovenému advokátu přiznal odměnu za dva úkony právní služby ve výši 4 200,- Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a náhradu hotových výdajů ve výši 600,- Kč (§ 13 odst. téže vyhlášky), celkem 4 800,- Kč. Současně danou odměnou zvýšil na konečných 5 760,-Kč, neboť soudem ustanovený advokát je plátcem DPH. Tato důvodně účtovaná odměna bude vyplacena z účtu Krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet zvolený advokátem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 15. srpna 2012

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně